

и отвъждъ Дунава, но — и онѣзи, които се намираха на хиляди версти отъ него. Тържествува цѣлия Русски народъ — цѣлото славянство! . . . Опълченците, съ свѣтнаши отъ радостъ очи, се поздравляваха, прѣгръщаха се, пѣяхъ, викаха „ура“, съ една рѣчь, тѣхната радостъ нѣмаше прѣдѣлъ. . . . Офицеритѣ отъ 3-я дружина, събрани наедно подъ влиянието на радостта, че скоро ще встъпятъ въ бой запѣха, отличнитѣ боеви пѣсни.

Азъ бѣхъ въ едно очаровано състояние. Въ тѣзи минута вѣрвамъ, че и опълченците бѣха забравили всичкитѣ оскърбления, прѣтърпени отъ офицеритѣ. Менъ ми се искаше да се хвърля, и, може би щѣхъ да го направя, ако бѣхъ увѣренъ, че нѣма да бѣдъ отблъснатъ, върху най яритѣ българофоби, като Живарева, Усова и др. и да ги прѣгърна. . .

Надвечеръ опълчението се вдигна отъ бивуака и продължи пътя си къмъ югъ. Тѣй като вечерята не бѣше още готова, за туй, при трѣгванието на опълчението, котлитѣ се излѣха. Бѣше вече тъмно, когато пристигнахме въ с. Пятра Тукъ опълчението прѣстоя повече отъ единъ часъ и то въ такъвъ рѣдъ както си вървеше. Причината за нашето спиране бѣше затрупания отъ обоза на 5-а, 12-а и 33-а п. дивизии пътъ. Това обстоятелство ми даде възможностъ да ида да вида раненитѣ офицери, които бѣха помѣстени въ една голѣма кѣща. близо до която се бѣше спряла 3-я дружина. Входа на кѣщата се освѣщаваше съ два фенера, надъ които се развѣваше *бай-ракъ* съ червенъ кръстъ.

Щомъ се приближихъ до входа, изведнѣжъ ми дѣхна на карболова вода и зачухъ пѣшквания. Азъ влѣзохъ въ една голѣма стая, въ която вече имаше нѣколко офицери отъ дружинитѣ. Въ тѣзи стая лежаха на кревати трима ранени офицери отъ 53-й п. Волинский полкъ, единия отъ които бѣше Пряпорщикъ Рѣшетченко, мой другаръ по училището. Въ другитѣ стаи имаше още четворица ранени офицери. Освѣнъ тѣзи послѣднитѣ тукъ въ селото имаше и много ранени войници.